

**MET HOGE
HAKKEN
IN DE MODDER**

MET HOGE
HAKKEN
IN DE MODDER

Renate Mosmans

© 2014 Renate Mosmans

Auteur: Renate Mosmans

Omslagfoto: Jolien Stiel

Druk: Brave New Books

ISBN: 9789402126501

1.

Het was niet de bedoeling. Een boer. Daar had ik nog nooit over nagedacht. Ik ging gewoon lekker twee weken met vakantie met mijn twee kinderen om heerlijk met zijn drieën te genieten van eventjes weg. Niks man.

Ik had gekozen voor een één-oudergezin vakantie. Een prima concept. Je huurt een kant en klare tent, die op je wacht op de door jou uitgekozen camping. Daar vind je nog meer kant en klare tenten. In mijn geval 19. Al die tenten zullen worden gevuld met een één-ouder gezin. Voor de kinderen is animatie aanwezig, dus die zijn de hele dag onder de pannen en laten mij alleen. Ik hoef me dan gelukkig niet alleen te vermaken, want ik kan de gezelligheid van de andere volwassenen – ook alleen gelaten door hun kinderen - opzoeken.

Ik ben bang, dat ik op een gewone camping als een soort Remi alleen bij mijn tentje zit. Toch een gescheiden vrouw natuurlijk. Ik verwacht, dat mijn camping-buurvrouwen niet met me zullen praten uit angst, dat ze hun man aan mij verliezen en dat de camping-buurmannen niets tegen me zullen zeggen, omdat ze het anders aan de stok krijgen met mijn camping-buurvrouw. De kinderen gaan in ieder

geval op stap. Die vinden wel vriendjes. En dan blijf ik alleen over bij mijn tent.

Dat zal mij met dit één-ouder concept niet overkomen. Terwijl de kinderen zich vermaken met andere kinderen, drink ik voor mijn tent een kopje koffie met iemand anders van de groep of ik ga bij iemand op bezoek. Ook is er nog de centrale tent, van waaruit de hele groep door onze host wordt gecontroleerd, gestuurd en bijgestaan, want een lege gasfles blijft toch eigenlijk mannenwerk hoor. 's-avonds als de kinderen in alle tenten, al dan niet met een logeetje uit een andere tent, in hun slaapzak zijn gestopt, treffen de ouders elkaar nog even in de centrale tent voor een drankje en wat gezelligheid.

Bij de receptie wacht ik op mijn beurt en zie een man met papieren in zijn handen van dezelfde reis-organisatie als ik. O jee, denk ik, dat is er al één. Ik luister naar het verhaal van de baliemedewerkster en de man moet zich begeven naar een veld waar de tenten in een cirkelvorm klaar staan en waar hij het wel verder hoort.

Dan ben ik aan de beurt voor hetzelfde verhaal. In gedachten zie ik me al gaan naar het gescheiden-vrouwen-veldje en ik denk, dat de hele camping dat aan mij ziet.

Het valt mee, het roedelopen, maar toch. Pas op het bedoelde veld heb ik het gevoel dat ik onder gelijkgezinden ben en niemand meer iets aan mij ziet.

De tent is goed ingericht en mijn spullen heb ik snel uit de auto in de tent geladen. Het keukenservies, de pannen en de rest vind ik niet zo heel schoon, dus ik verzamel een en ander en ga dit even afwassen. In het afwaslokaal kom ik de man tegen die mij voor was bij de receptie. Ik knoop maar een gesprekje aan. Hij is ook de niet-zo-schone-dingen aan het afwassen voor hij ze gaat gebruiken. Hé, twee zielen, één gedachte, dat is leuk. Verder in de week blijkt het ook zo te blijven. In heel veel dingen hebben wij dezelfde opvattingen en gedachtegang. Het klikt.

2.

Hij heet Guus. Hij heeft twee kinderen en hij heeft gewoon een baan van 9 tot 5 in de stad. Hij woont een half uurtje reizen van zijn werk in een dorp. Hij vertelt over veel grond rond het huis en beestjes. Het kwartje valt nog niet bij mij. Eens woonde ik ook in een groot huis met redelijk wat grond. Dat wil ik niet meer. Voor je het weet ben je slaaf van de materie, die je om je heen hebt verzameld. Je moet alles bijhouden en houdt geen tijd over voor de mensen om je heen. Hij gaat op de motor naar het werk om minder last van files te hebben. Stoere man. Wij praten veel en wij lachen veel.

De groep op de camping bestaat uit 17 vrouwen en 2 mannen, allen met hun kinderen. Wij, ouders, maken uitstapjes naar de stad, en hangen wat rond bij de tent. Het is enorm slecht weer, dus de op woensdag voor de ouders georganiseerde fietstocht laten de meesten van ons maar aan zich voorbij gaan. Wij moeten van het animatie-team wel weg van de camping. De kinderen hebben vandaag kook-café met aan het eind van de dag een diner voor de ouders. Van de voorbereidingen mogen wij niks meekrijgen. Wij gaan met een groepje de stad in.

In de stad bij ons eerste terras voor een kopje koffie treffen wij nog enkele mensen van ons één-ouder-veld. Gezellig. Wij schuiven er bij aan. Er is ook een Willem. Deze Willem is spontaan verliefd geworden op iemand van onze groep en gaat bloemen voor haar halen en nog een bos en nog een bos. Hij denkt, dat ik Italiaanse ben vanwege mijn uiterlijk. Ik vat dat op als compliment, maar ik krijg geen bloemen. Dat is dan weer pech. Wij nemen afscheid van Willem en gaan winkelen. Over de hele dag genomen, zien wij Willem nog wel een paar keer. Worden wij gestalked?

's-Avonds dineren wij bij de centrale tent. Wij hebben geluk. Het is even droog en een lange rij tafels met door de kinderen zelf gepimpte place-mats wacht op ons. Wij zoeken de place-mat met daarop onze naam en gaan op de door de tafelindeling van de kinderen bepaalde plek zitten. Jammer, ik zit niet naast Guus. Het valt mij op, dat ik dit jammer vind. Vind ik hem dan toch leuker dan ik dacht. Guus zit naast een blonde vrouw gezellig te kletsen. Ik ben jaloers. Vreemd. Dat gevoel heb ik nog nooit gehad.

3.

De volgende dag ga ik met de kinderen naar een pretpark. Ik heb Guus gestrikt om mee te gaan met zijn kinderen. Hij kan zo in ieder geval ook samen met mijn oudste in de achtbaan gaan. Ik ben voor de kinderen tot heel veel bereid, maar over de kop ga ik echt niet. Guus' campingbuurvrouw geeft mij kortingskaartjes voor de toegang. Zelf gaat ze toch niet. In het pretpark trakteren wij ons zessen op een ijsje en proosten hiermee op de campingbuurvrouw.

De achtbaan is geweldig, terwijl ik alleen maar angstig toekijk of iedereen die er in gaat er ook weer heel uitkomt. Het zwembad van het pretpark wordt maar gedeeltelijk een succes. Ik ben de zwemkleding vergeten. Voor de kinderen kunnen wij met mooi ondergoed en reserve-spullen nog wel wat regelen, maar zelf heb ik niks. Guus en ik zoeken langs de kant van het tropisch hete zwembad een ligbed uit. De kinderen vermaken zich. Guus en ik kletsen en lachen en hij kust me. Oeps. Dat was niet de bedoeling en ik leg dat uit. Hij vat het heel sportief op en gelukkig blijft de dag gezellig.

Guus heeft zich door mijn afwijzing van gisteren niet uit het veld laten slaan. De volgende dag worden wij met zijn

drieën bij Guus en de kinderen voor een ontbijt bij de tent uitgenodigd. Het is voor het eerst mooi weer. Van de 19 tenten in de groep valt mij op, dat er maar bij één zitkussens op de stoelen liggen en een kleed op tafel. Dat is dus bij Guus. Gezellige man. Dat komt goed uit. Kan hij voor de gezelligheid zorgen en dan ben ik wel voor het praktische. Wij ontbijten. De kinderen worden opgehaald door het animatie-team en wij gaan lekker bij de tent in de zon liggen.

In de groep beginnen weddenschappen te ontstaan. Hebben wij nu iets met elkaar of niet? Ik houd in ieder geval afstand. Ik heb de laatste tijd al voldoende problemen gehad en ik ben nu toe aan een periode rust. Gewoon maar even niks is veel minder ingewikkeld.

Guus zegt, dat hij voor ons een tafeltje heeft gereserveerd voor een diner in restaurant “De Ware Jacob” in een dorp bij hem in de buurt. Ik lach. Ludiek verzonnen, maar dit zal echt niet waar zijn. Bovendien: ik houd toch afstand, toch?

Wij gaan volleyballen. Alle ouders worden opgetrommeld, want het is eindelijk mooi weer. Morgen is dat weer afgelopen. De wedstrijd verloopt prima. De meesten weten nog wel ongeveer de spelregels van vroeger op school. Maar dan beginnen de blessures toe te slaan en is het

gedaan met onze activiteit. Wij drinken weer wat in de centrale tent, vieren de volgende dag iemands verjaardag met koffie en taart in haar tent vanwege het inmiddels weer slechte weer en kletsen en lachen nog heel wat af.

Dan is het zaterdag. Guus en zijn kinderen gaan naar huis in het hoge Noorden. Ik heb voor twee weken geboekt en blijf nog een week. Kan ik hem zomaar laten gaan? Ik twijfel. Bij het afscheid herinner ik hem aan het diner. Ik ga hem daaraan houden en wij spreken af, dat ik over twee weken naar hem toekom. Dan beginnen de vlinders in mijn buik te fladderen. Als ik terugloop naar mijn tent vraagt mijn camping-buurvrouw zich hardop af of het nu iets is tussen ons of niet. Ik vraag mij af of de ware Jacob wel echt bestaat.